

Apropos Barnemordsagen!

Mon der i hele København findes en eneste tænkende Kvinde eller en eneste Moder, hvad enten det nu er en af de lykkelige, der sidder ved Hjemmets beskyttende Arne og hygger om sine smaa, eller en af hine, der af den ubarmhæjrtige Samfundslov er, var eller bliver tvunget til at sætte sit smærtetofte Barn i en af disse gyselige »Englefabriker«, uden hun i sit Hjærte er forfærdet og med Gysen spørger sig selv og andre: »Hvad kan der dog gøres, hvorledes skal vi bære os ad, hvorledes kan der *straks* gøres Forsøg paa at forandre disse Tilstande?«

Ja, hvorledes?

Et Hittebørnshospital. Jo vist! Det har vi haft for næppe hundrede Aar siden, stiftet af Dronning Juliane Marie; men det bestod ikke længe. Det befordrede Usædeligheden, sagdes der, og naar fattige Folk havde for mange Børn og for lidt Brød, saa lagde de et af dem i Skuffen, trak i Klokken og lod saa Staten føde og klæde det. Men vor Stat bør ikke befordre Usædelighed, og den følte sig for fattig til at tage sig af alle de mange Børn, og derfor gik Hittebørnshospitalet ind, Klokke og Skuffe forsvandt fra det store Hus ude i Amaliegade.

Men som Aarene gaar, bliver Befolkningen større, og der fødes flere og flere ulykkelige Børn, hvis Mødre er nødte til at skjule sig og dem.

Vi er i det nittende Aarhundredes sidste Aartier ikke komne et Fjed længere ind paa den humane Tankegang, der i moralsk Henseende dømmes Kvinden lige med Manden. Et Fejltrin er hos Kvinden en Forbrydelse, der i dets Konsekvenser — Barnet — mærker hende for Livstid og sætter hende udenfor det gode Selskab, hvis hun ikke formaar at skjule sin Skam og føde i Løndom. Manden, i bedste Fald hendes medskyldige, dømmes

Tilslidst.

Efter »Dalmaren«.

Langt udenfor Byen i et af de tættest befolkede Arbejderkvarterer bode hun — »Strygekaren« som hun kaldtes af Naboerne.

Manden var død og nu havde hun kun sin lille Dreng at arbejde for.

Det var undertiden strængt nok; ti her ude bode ikke mange rige Folk, og for Arbejderen er fin Vask og stivet Toj Luxus. Derfor hændtes det ofte, at hun var arbejdsløs, og saa fik de tunge Bøymringer for Brødet Magt over hende.

Idag stod hun dog i sit lille Kammer og strøg med Fortvivlelsens Mod, ti det var snart Midsommer, og saa vilde alle svinge sig i renvaskede Kjoler og stivet Lintøj.

Frem og tilbage gik Strygejærnet. Lufte herinde var kvalm og trykkende af Osen fra Jærnene. Vinduet var aabent og i Gaarden legede smudsige og lasede Børn med itubrækkede Kasseroller, hankeløse Kopper, Flaskeskaar og andre Ting, som Fattigmands Børn kan anse for Rariteter.

ikke, fordømmes ikke, han har Lov til at have hede Sanser og varmt Blod.

Men det lille uskyldige Barn, som Staten ikke har Raad til at give Føde og Klæder, og som Samfundsloven tvinger Moderen til at give fra sig, skal anbringes — og saa fremkommer Englefabriker og Englemagersker.

Derfor maa der handles straks. Det vilde være taabeligt at lægge Hænderne i Skodet og vente paa Hittebørnshospitalet. Vi maa rejse os, alle Kvinder, alle som én, og Borgermester og Ovrighed maa staa os bi. Vi maa organisere os og føre Tilsyn med hver en Plejemoder. Vi maa ikke lade os blænde af søde Ord og venlige Lader, men fast og mildt maa vi se med egne, skarpe Øjne, maa fordre alle Døre aabnede for vort Blik. Vi maa — alle Klasser, fra de ringeste til de højeste — mælde os frivillig til Tjeneste, og ingen Plejemoder maa nogen Dag være sikker for, at vi vil aflægge hende Visit. Hvad det nuværende Tilsyn fører til, har vi jo nu set. Vi maa ikke give Vink om vort Komme, ikke have nogen bestemt Dag, men falde ned som en Bombe, naar det mindst ventes.

Hvis Kvinderne vil vise deres Indignation og Medynk i mere end Ord, da træde de sammen *en masse*, søge Tilladelse af Ovrighed til at turde inspicere, og de tøver ikke. Dette til Overvejelse!

Soho.

Sidste Uge.

Rigsdagen. Saa har vi Rigsdagen samlet igen. Paany skal vi have den Fornøjelse at høre denne Samling af lutter Mandfolk bestemme over, hvad der skal være Lov og Ret for os Kvinder, mens vi mer eller mindre lytter til fra vor Plads i Dameløgen.

Man maa tage sig i Agt der nede i Rigsdagssalen. Siden vi har begyndt at øve os i Gymnastik og har lært, at vi med en Smule Energi og Udholdenhed kan disciplinere vore Muskler og Nerver til at sætte over Forhindringer, vi før ansaa for uoverkommelige, se vi

Midt iblandt disse Børn stod Vaskerkonens lille Dreng. Han var saa fin og ren, og med sit søde lille Ansigt, sin ranke Holdning og sit smukke Væsen lignede han en Prins, syntes Moderen.

Saa travlt hun end havde, kunde hun dog ikke lade være at kysse paa Fingeren ad ham. Derpaa tog hun det glohede Jærn fra Strygeovnen, prøvede det paa en hvid Lap, hvorefter hun i sikre og rolige Tag førte det over den rene Bomuldskjole, medens hun fortsatte sine Drømme om sin elskede Drengs Fremtid. Moderkærlighedens Trylleplans faldt over disse Drømme, derfor fik de en poetisk Glans selv hos denne tarvelige Kvinde. I de fattiges Drømme er der ellers kun én Tanke — Brødet.

Endelig var Arbejdet endt for den Dag. Klokken slog ét i Katrinekirken, da Vaskerkonen lagde sit trætte Hoved til Hvile for nogle faa Timer. Hendes lille Dreng havde allerede længe slumret sødt uden Anelse om Moderens haarde Kamp og Møje.

Fortættets.

snarest med et medlidende Smil paa den Smule Skranke, der adskiller os fra selve Rigsdagssalen. En Dag gør vi Springet og d'Hr. har os saa i deres Midte. Og skulde man surmule en Smule til at begynde med over vor Entré, saa vil vor naturlige Elskværdighed og Ævne til at fængsle Manden sikkert ogsaa der gøre det af med alle de guavne Ansigter. Vi vil alle — muligvis med Undtagelse af gamle Rosen og Hr. Lars Dinesen — blive modtagne med lutter Smil og Velkomstord. Indtil da ønsker vi af et oprigtigt Hjærte, at Mændene maa baade have Lykken og Forstanden med sig i Rigsdagssalen.

L. N.

Landstinget vil rimeligvis i denne Samling drage mest Opmærksomhed til sig. Et af Tingets ny Medlemmer, Højesteretssagfører Oktavius Hansen, sendte allerede den første Dag en saa vældig Salve over Minister Estrup, der trods Lovens Fordringer havde ladet sig vælge i Randers, endskønt han bode i København.

Gid Hr. Octavius Hansen vil tale lige saa træfende og vittig, naar Kvindernes Sag kommer for i Landstinget.

Naturligvis havde Ministerens Venner nok til at forsvare hans Færd. *Thomas Nielsen* og *Jørgen Pedersen* behøvede saamæn ikke ogsaa at have lagt deres demokratiske Stemmer til.

Husk.

Kvindelig Fremskridtsforening holder Møde Mandag den 13de Oktober, hvor Hr. Folketingsmand Bajer holder Foredrag om: »Om Ægtefællers formueretlige Frihed og Lighed«.

De ærede Medlemmer erindres om, at Kv. Fr.s Stiftelsesfest den 10de November vil blive fejret for Medlemmerne med saavel mandlige som kvindelige bekendte med Fællesspisning og Bal.

Det er fem Aar siden, den blev stiftet, og det er første Gang, den vil holde Fest, og om den ikke har udrettet store Ting, saa har den dog givet ret talrige Beviser for, at den besidder Levedygtighed og raader over ikke ganske faa intelligente Kræfter, naar det gælder Kvindesagen. Vi haaber derfor, at ingen af dens Medlemmer den Aften vil blive borte, men møde med ny Venner og bidrage til at forhøje Festen.

Billetter kan afhentes hos Bestyrelsens Medlemmer samt ved Moderne.

Kvindevalgretsforeningen afholder Møde den 14., Aften Kl. 8, Østergade 15, med udmærkede Talere. Enhver Mand og Kvinde bør møde.

Nok værd at lægge Mærke til.

Tre franske deputerede har til Kamret indbragt et Lovforslag om gift Kvindes Ejendomsret over hvad hun selv fortjener. En Ret, som er sikret de danske Hustruer ved Loven af 7/5 1880.

I London har en Dame stillet sig i Spidsen for at faa indrettet Hjem for de fattige Blomstersælgersker fra Gaden. Til meget billig Pris faar de Ophold og nærende Kost. Et køligt Rum findes til om Natten at opbevare de Blomster, som de har faaet tilovers. Begyndelsen er gjort i West-End ved Westbourn Park. Man haaber at kunne faa dem til at organisere sig.

En russisk Dame, Mme Ava, har indgaet et Væddemaal om, at hun til Hest vil rejse fra Kursk til St. Petersburg, en Strækning paa 1200 Kilometer (over halvandet hundrede Mil). Mme Ava ledsages paa Rejsen af fem Velocipedister.